

vil gaa i Opfyldelse —, at disse Forslag ikke ville blive vedtagne i den Form, hvori de foreligge. Den ærede Ordfører for Flertallet, som jo ellers aldrig plejer van at holde til den Side, sagde. . . . (Sabroe: Hør!) Ja, jeg ved dog ikke, om det ærede Medlem ved, hvad jeg sigter til. Den ærede Ordfører sagde, at skulde der ske nogen Forandring, skulde det være nedad. Det var den Side, jeg mente, det ærede Medlem ikke plejede at holde til, jeg ved ikke, om det ærede Medlem, der afbrød mig, tænkte derpaa. Jeg har derved et lille Fingerpeg om, at vi kunne komme noget nedad, og jeg tror, det er rigtigt at gøre Forandring i den Retning. (Martin Madsen Halsted: Nej!) . . . Det ærede Medlem siger Nej, det kan godt være, men jeg siger nu Jo. Jeg tror, vi stode mere frit overfor det Ansvar, der paahviler os, hvis vi reducerede disse Lønninger her ret betydeligt, eller hellere, hvis vi gavede en Forbedring i Form af et Dyrtidstillæg, saaledes at vi kunde have Magt over det og sætte det ned senere.

Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, sagde, at de kom ikke med Overbud, naar de syntes, at man imødekommelige Fordringer. Men som jeg allerede har omtalt, er det saaledes, at de Herrertie stille og ere godt fornøjede, saa længe vi ikke have faaet Loven gennemført, men naar saa det er sket, er Fornøjelsen forbi, og det skal nok vise sig — det ærede Medlem for Frederiksværk (Parkov) har jo ogsaa talt i samme Retning —, at der igen vil blive stillet større Krav. Jeg mener, at det til enhver Tid kommer an paa, at Rigsdagen indtager et saadant Standpunkt, at Rigsdagen kun paatager sig Ansvaret for den Tid, paa hvilken den giver Lovene, men ikke binder sig for stærkt for Fremtiden, da det jo altid er Tilfældet, at saadanne Love fremkomme i Tider, hvor Konjunkturerne synes at være saa udmærkede. Jeg vil derfor haabe, at det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, og hvis Behandling af Sagen jo altid faar Betydning for Tingets Afgørelse til Slutning, vil føle det Ansvar, som det paatager sig, og at det høje Ting her ikke vil binde os til noget, som vi maaske komme til at fortryde bitterligt i Fremtiden. Jeg har ingenlunde ment, at vi skulle være karrige overfor Statens Arbejdere, men jeg har ment, at vi bør se hen til andre Samfundsklasser og foretage en Sammenstilling med de Samfundsklasser, hvormed de her nævnte Personer nærmest kunne sammenlignes. Vi bør tage Hensyn til disse

Samfundsklasser, thi det tror jeg, vi alle sammen ville være bedst tjente med.

H. Rasmussen: Jeg ønsker for mit Vedkommende at benytte mig af den Tilfaldelse, der fra Formandens Side er givet til ogsaa at omtale de følgende paa Dagsordenen opførte Sager. Jeg vil gøre nogle Bemærkninger angaaende det Forslag, der er fremsat af den højtærede Indenrigsminister vedrørende Landpostbudenes Lønningsforhold. Medens det gennemgaaende synes at være saaledes, at der er almindelig Tilfredshed hos Personalet under de fire Civiletater med det Lovforslag, der angaar deres Forhold, forekommer det mig, saa vidt jeg kan skønne, at Tilfredsheden mellem Landpostbudene er betydelig mindre. Skønt Forholdet dog er dette, at Landpostbudene egentlig høre med til en af de saakaldte 4 store Etater, synes det, som om man fra Administrationens Side fremdeles er tilbøjelig til at betragte Landpostbudene som Postetatens Stifbørn.

Det forekommer mig, at der er nogen Grund til for Postbudene at føle sig noget utilfredse med de Bestemmelser, der ere foreslaaede for deres Vedkommende, og særlig Grund til at føle Utilfredshed, naar de sammenligne deres hele Stilling med Forholdet indenfor de andre Etater, med de andre Funktionærer, hvis Arbejde indenfor de forskellige Retninger udmærket godt kan sammenlignes med den Gerning, som Landpostbudene udføre. Først og fremmest er der hos Landpostbudene Utilfredshed med, at Spørgsmaalet om Statsansættelse ikke løses nu ved denne Lejlighed, men at det igen skydes ud i det uvisse. Man er saa meget mere utilfreds hermed, som det siges fra Landpostbudenes Tilidsmænds Side, at der ved tidligere Lejligheder saavel fra den højtærede Indenrigsminister som fra Generaldirektøren for Postvæsenet er stillet i Udsigt, at de skulde blive statsansatte, i hvert Fald de Landpostbude, som have fuld Dagtjeneste. Det Kontraktsforhold, som nu er gældende mellem Postvæsenet og Landpostbudene, er gennemgaaende ilde lidt af Budene, og man ønsker med god Grund at komme bort derfra. Det er derfor Landpostbudene en stor Skuffelse, at der ikke fra Ministerens Side gøres Forsøg paa at benytte den nu foreliggende Lejlighed til at faa dette Forhold ordnet.

Dernæst er man ganske naturligt mindre vel tilfreds med den store Forskel i Lønnen, der skal være gældende for Landpostbudene og Etatens andre Tjeneste-